

kteře mají býti vráceny, přísluší kárnému soudu. Kárný soud rozhodoval tedy o stěžovatelově žádosti právem. Ve věci jest stížnost bezdůvodná. Ačkoliv v usnesení kárného soudu ze 6. června 1924, jímž byla vyslovena suspense z úřadu, bylo toto opatření odůvodněno jenom zahájením trestního řízení a ve formálním usnesení o zahájení kárného řízení z 13. června 1924 není o suspensi zmínky, přece rozumělo se samo sebou, že suspense bude platná až do skončení kárného řízení, neboť toto řízení bylo zahájeno jedině z toho důvodu, z něhož bylo zahájeno i řízení trestní, bylo nutným jeho důsledkem, a jenom jeho provedením mohlo býti v případě bezvyslednosti trestního řízení rozhodnuto o oprávněnosti suspense. Když trestní řízení skončilo osvobozujícím rozsudkem, ale v kárném řízení bylo pokračováno, aniž suspense byla zrušena, může oprávněnost suspense býti podle § 32 kárn. zák. posuzována již jenom podle výsledku kárného řízení, ten však jest pro stěžovatele nepříznivým. Jeho mínění, že suspense byla vyslovena jenom pro podezření ze zločinu podle § 104 tr. zák., jímž nebyl uznán vinným, a že by nebylo bývalo na ni uznáno, kdyby již od počátku bylo bývalo jeho provinění spatřováno pouze ve skutečnostech, pro které byl odsouzen kárným soudem druhé stolice, jest mylné. Když bylo nálezem nejvyššího soudu z 23. října 1925, č. j. Ds I 6/25 uznáno na kárný trest přeložení na jiné služební místo, bylo tím vysloveno, že další setrvání obviněného na dosavadním služebním místě nelze srovnati se zájmem služby, a tím bylo vysloveno, že jeho suspense z úřadu byla nutná.

Čís. 19 dis.

Nejde o porušení povinností povolání, nepotvrdil-li advokát ve smyslu poslední věty prvního odstavce § 180 ex. ř. pravost podpisu na plné moci k dražbě, která mu byla odjinud zaslána (nikoliv před ním podepsána) a dražby se nesúčastnil.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 10/26.)

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti Bertrama M-a do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 8. dubna 1926, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stihání Dra Karla B-a, advokáta v P.

O d ů v o d n ě n í:

Stížnost nelze přiznati oprávnění. Názor stěžovatele, že Dr. Karel B. tím, že, ač měl k tomu od něho příkaz a plnou moc, nevydražil za něho nemovitost v T., porušil povinnosti svého povolání (§ 9 adv. ř.) a dopustil se tím kárného přečinu, nelze sdíleti a právem kárná rada advokátní komory v napadeném usnesení neshledala důvodu ke stihání Dra Karla B-a v onom směru. K dražebním podáním prostřednictvím zástupce vyžaduje se podle § 180 odstavec druhý ex. ř., by právo zástupčí bylo prokázáno veřejnými listinami nebo veřejně ověřeným moc-

ným listem. V tom směru jest jisto, že Dr. Karel B. žádal od stěžovatele ověřenou plnou moc, týž však že mu ji neposlal, nýbrž poslal mu plnou moc jen obyčejnou, neověřenou. Podle poslední věty druhého odstavce § 180 ex. ř. platí sice z onoho pravidla o nutnosti ověřené plné moci výminka, že ověřené plné moci není třeba, zakročuje-li jako plnomocník advokát nebo notář, který je soudu známý a potvrdí pravost podpisu na plné moci, dovoláváje se své úřední přísahy, avšak, nepoužil-li Dr. Karel B. této výminky, to jest (předpokládajíc, že byl advokátem soudu známým) nestvrdil pravost podpisu na zaslané mu Bertramem M-em plné moci, nelze mu to vytýkati jako porušení povinností jeho povolání a přičítati za kárný přečin. Jest jisto, že plnou moc ke dražbě mu Bertram M. odjinud poslal, že ji tedy před ním nepodepsal a tu nelze na advokátu požadovati, by pod úřední svou přísahou ztvrdil pravost podpisu na plné moci. To v sobě nezahrnuje povinnost advokáta, zastupovati stranu pilně, věrně a svědomitě. Avšak Dr. Karel B. bez tohoto stvrzení pravosti plné moci a nemaje plné moci ověřené, což však Bertram M. sám zavini, nemohl za Bertrama M-e v jeho jméně dražební podání činiti, nemovitost pro něho vydražiti a o prohřešení se Dra Karla B-a proti povinnostem povolání v tomto směru nelze tudíž mluvit. Že by jinak Dr. B. povinnosti z přijatého příkazu a plné moci pro něho plynoucí byl porušil, nebylo Bertramem M-em tvrzeno, není ve stížnosti uplatňováno a proto jest přisvědčiti výroku kárné rady, že není důvodu ke kárnému stíhání Dra Karla B-a. Stížnost do tohoto výroku není odůvodněna a bylo se o ní usnésti, jak se stalo.

Čís. 20 dis.

Jde o záludné jednání proti poctivosti a čestnosti (§ 10 adv. ř.), zavázal-li se advokát, že zaplatí úplatu za přenechání bytu a že se nebude domáhati snížení nájemného, namítal však potom neplatnost onoho závazku a zakročil o soudní úpravu nájemného.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 11/26.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech pro advokáty a kandidáty advokacie nevyhověl odvolání obviněného z nálezu disciplinární rady advokátní komory v Praze ze dne 3. května 1926, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Odvolání není v žádném směru odůvodněno. Nejde, jak mylně za to má odvolatel, jen o to, že se odvolatel zdráhal zaplatiti firmě H. ujednaný s ní peníz 3.500 Kč jako konvenční pokutu, ani pouze o to, že se obviněný domáhal snížení nájemného na pronajímateli Františku W-ovi, nýbrž jde o to, jak se obviněný ve věci konvenční pokuty k firmě H. a ve věci nájemného k Františku W-ovi vůbec zachoval. Shledala-li disciplinární rada v dotyčném chování obviněného hrubé prohřešení se